

2007 Eduskuntavaaliehdokkaat esittäytyvät

Matti Semi Vasemmistoliitto

Olen 49-vuotias, rakennusmies. Työläisperheen poika, Semin seitsemästä veljeksestä kolmanneksi nuorin.

Työpaikka on Varkauden kaupungin teknisen viraston kunnallistekniikan rakennustyömailla.

Toimin ammattiosastomme osa-aikaisena päälähtömiehenä sekä olen JHL:n edustajiston jäsen.

Olen toiminut Varkauden kaupungin valtuustossa vuodesta 1993 alkaen.

Aikaisempia luottamustehtäviä kaupunginhallituksen jäsenyys 1993-1996 ja hallituksen edustajana silloin sivistyslautakunnassa ja Kes-

ki-Savon Aikuiskoulutuskeskuksen hallinnossa.

1997-2000 vapaa-aikalautakunnan puheenjohtajana ja Pohj.-Savon maakuntahallituksen varajäsenenä.

2001-2004 valtuuston ensimmäinen varapuheenjohtaja ja Pohj.-Savon maakuntahallituksen jäsen.

Nyt olen Varkauden kaupungin valtuuston toinen varapuheenjohtaja, ja kuntaliiton valtuuston jäsen.

Toimin Pohjois-Savon vasemiston puheenjohtajana ja olen pitkäaikainen puoluevaltuuston jäsen.

Perhesuhteet: Vaimo, kaksi aikuista tytärtä ja vävy Tomi. Lisäksi perheeseen kuuluvat harmaa norjan hirvikoira Viksu ja jämtlannin pystykorva Taru. Välillä huolettavana ovat myös vanhimman tyttären bordercolliet: Pipsa, Pinky ja Sylvi ja nuoremman tyttären kani, nimeltään Koistinen.

Harrastukset: Nuoruudessa olin aktiiviurheilija, lajina nyrkkeily ja seura Varkauden Tarmo. Nykyisin metsästelen ja liikun luonnossa, marjastan, harrastan hiihtoa sekä koirien lenkkeilyttämistä.

Urheiluseuratoiminta kuuluu myös harrastuksiini. Olen Varkau-

den Tarmon ja WJK-juniorit sekä Suomen Työväen Urheiluliiton hallituksen jäsen.

Politiikan tavoitteena on saada aikaan ihmisille hyvät elinolosuhteet: koulutus, työ ja toimeentulo.

Estää yhteiskunnan kahtia jakautuminen.

Luoda mahdollisuudet toimia ja harrastaa tasa-arvoisessa Suomessa.

Lisää tietoa löytyy minusta nettisivuiltani: www.mattisemi.fi

Kun on asiaa, niin soita. Minut saa kiinni puhelinnumerosta 040 5812834 tai email: matti.semi@pp.inet.fi

Kaj Pirinen Kokoomus

Kuka on Kaj Pirinen?

Vietin elämäni ensimmäiset 25 vuotta Kuopion Linnapellolla opiskellen sekä harrastaen jalkapallon ja jääkiekon pelaamista. Valmistumisen jälkeen olen työskennellyt 20 vuotta yhtäjaksoisesti Varkauden kaupungin kaavoituksessa ensin asemakaavasuunnittelijana ja kaavoitusinsinööriä sekä viimeisen vuoden ajan vs. kaupunginarkkitehtina. Vanhin lapseni tuli juuri tänä vuonna täysi-ikäiseksi ja nuorimmainen kuudesta lapsestani on tällä hetkellä 7 kuukauden ikäinen. Työpaikallani toimin aiemmin 10 vuotta Kuntien teknisten luottamusmies ja paikallisen puheenjohtajana, nykyisin kuulun Akavalaiseen kuntien insinööreihin. Perhe- ja työelämän ohella olen toiminut aktiivisena järjestöihmisenä Nuorkauppakamarissa 13 vuotta ja myös Lions järjestössä 10 vuotta. Molemmissa järjestöissä olen hoitanut paikallisen puheenjohtajan tehtävän. Nuorkauppakamarissa olen toiminut myös kansallisessa hallitusvirassa aluejohtajana. Poliitikassa olen ollut mukana vuodesta 1997 alkaen Kansallisen Kokoomuksen Varkauden paikallisyhdistyksen jäsenenä. Kokoomuksen Pohjois-Savon yhdistyksessä olen toiminut mm. paikallisen vaalipäällikkönä. Kaupunginvaltuustossa ja lautakunnissa olen toiminut yhden 4-vuotiskauden ajan. Varkauden ev.lut seurakunnan tiedotustoimikunnassa toimin varapuheenjohtajana. Lisää tietoa teemoistani sekä minusta muutenkin löydät web-sivuiltani osoitteesta www.kajpirinen.fi

Miksi Kaj Pirinen hakeutuu eduskuntaan?

Pääsin pari vuotta sitten kuuntelemaan lyhyen ajan sisällä sekä työvoimaviranomaisten ennusteita että työeläkelaitoksen tietoiskua eläkeuudistuksesta. Maassamme oli vuonna 2000 noin kaksi miljoonaa työtä tekevää ja työttömiä noin kaksi sataa tuhatta. Vuoteen 2015 mennessä tarvittaisiin uusia työtä tekeviä työkäisiä ja -kykyisiä lisää noin 40 000 henkilöä, jotta palvelut säilyisivät kysynnän mukaisina. Erityisesti vanhusten palvelujen

tarve tulee lisääntymään yhteiskunnassamme, jossa ihmisten keski-ikä on kohonnut yhden vuoden verran jokaista kymmentä vuotta kohden viimeisten vuosikymmenien aikana. Työikäisten ja -kykyisten määrä Suomessa sattu vain romahtamaan vuoteen 2015 mennessä noin miljoonaan työtätekevään. Jatkossa onkin odotettavissa, että 90-luvulla vallalla ollut työttömyys muuttuu työvoimapulaksi jo seuraavan kymmenen vuoden aikana. Jo tänään kotimaiset yritykset hakeutuvat ulkomaille ei pelkästään sen vuoksi että kotimainen työvoima on kalliimpaa kuin esim. uusissa EU-maissa, vaan myös siksi, että siellä on vielä työvoimaa saatavilla.

Huolestuin, kuinka voimme turvata hyvinvointivaltiomme myös tulevaisuudessa?

Edellä esitetystä herääkin kysymys, mistä tulevat ne rahat, joilla maksetaan eläkkeellä olevien eläkkeet, sosiaalitoimien kuin myös terveydenhoidon sekä muut välttämättömät palvelut. Eläkerahastoihin alettiin kerätä pääomia yksityissektorilla vuonna 1962 ja kuntasektorilla vuonna 1988. Valtiosektorilla rahastojen kerääminen aloitettiin periaatteessa 1991, mutta ko. rahastoa on tyhjennetty 90-luvun aikana valtion kassavajeen paikkaamiseksi. Tilanne oli vuonna 2002 työeläkelaitoksen tiedottajan mukaan se, että työssä olevat ihmiset sekä heidän työnantajansa maksavat käytännössä eläkkeellä olevien eläkkeet. Puheet siitä, että itse kukin olisi oman työuransa aikana tähän mennessä kerännyt oman eläkkeensä verran pääomia rahastoihin, ei pidä paikkaansa kuin joissakin tapauksissa. Eläkekassoista onkin arvioitu puuttuvan merkittäviä summia mikäli eläkeiät ja eläkkeelle siirtyminen säilyvät nykyisellä tasolla.

Turvattu tulevaisuus työtä arvostamalla ja hallitulla siirtolaispolitiikalla...

Mistä sitten saadaan Suomeen uudet työntekijät eli verojen ja eläkkeiden maksajat? Noin kymmenessä vuodessa eli 2,5 eduskun-

takaudessa asiaa ei saa hoidettua kuntoon muutoin kuin hallitulla siirtolaistoiminnalla. Maahamme tulee pyrkiä houkuttelemaan ammattikoulutettua väkeä niille aloille, joilla Työministeriön mukaan on ennustettu tulevan vajuusta työvoimaan. Lisäksi tulee saada käännettyä toisin päin vallalla oleva käytäntö, jottei Suomessa ammatin kalliisti yhteiskunnan varoin koulutettu väki jatkossa enää hakeutuisi töihin pois Suomesta. Varmaan olisi monen nykyisen päättäjänkin paljon mukavampi aikanaan köllötellä joko kotonaan tai vanhusten palvelutalossa, jos edes osa apua antavasta henkilökunnasta ymmärtäisi tai jopa vielä osaisi puhua suomea.

... sekä tekemällä lapsien teko kannattavaksi ...

Lasten syntyvyys on Suomessa ajettu alas valtiiovallan eli eduskuntaan äänestämiemme edustajiemme päätöksin tämän ns. ”hallitun rakennemuutoksen” aikana. Lapsiperheiden ja lapsettomien välinen tulonjako muuttui olennaisesti juuri vuosina 1991 – 1999. Tänä aikana lapsetoman parin elinvara nousi 6,6 % ja ainakin tutkittujen kahden lapsen perheiden elinvara heikkeni tai pysyi ennallaan oli sitten vertailuperheissä tulonsaajia kaksi, yksi tai ei yhtään. Suomessa lasten syntyvyys onkin näiden valtion toimenpiteiden ansiosta pudonnut suuren nälkävuoden 1868 tasolle eli lapsia syntyi vuonna 2000 vain n. 57 000 vuodessa ja luku sen kun vain laskee (Tampereen yliopiston tutkimus). Ensisyntyneiden keski-ikä on nousut Suomessa 28 ikävuoteen, vaikka biologisesti ihanteellinen ensisyntyneiden ikä olisi n. 20 vuotta. Ja mitä koulutumpi tai mitä suoremassa kaupungissa asuva nainen on kyseessä, sen myöhemmin hän synnyttää. Yhä useampi synnyttäjä on yli 40-vuotias, vaikka riskit kasvavatkin iän myötä. Perheen perustaminen onkin vajaan 50 vuoden aikana myöhentynyt noin kuudella vuodella, mikä on jatkuessaan hälyttävä ilmiö. Suomessa syntyykin nykyisin vain 1,8 lasta jokaista naista kohden. Väestön uusiutumisen varmistamiseksi synnytyksessä olevien naisten keskimääräisen

lapsiluvun tulisi olla 2,1. Lapsilisien tarkoituksena on ollut tasata lapsettomien ja lapsiperheiden henkilöä kohden käytettävissä olevaa tuloa. Lapsilisäjärjestelmä onkin käytössä kaikissa Euroopan hyvinvointivaltioissa. Suomen lapsilisien taso on eurooppalaisittain heikko ja pohjoismaista kaikkein heikoin. Jopa Saksan ja Belgian lapsilisät ovat huomattavasti korkeammat kuin meillä (Veronmaksajien Keskusliiton tutkimus). Tähänastinen valtiomme ns. ”kiinalainen lapsilisäpolitiikka”, jossa kotihoidontukea ja lapsilisää nostetaan vain yhden lapsen osalta – on väärin suunnattu juuri väestöpoliittisten tavoitteiden näkökulmasta. Lapsiluvun kasvun perusedellytyksenä on luottamus toimeentuloon silloinkin, kun perheeseen syntyy useampi lapsi. Päätös kolmannesta lapsesta on taloudellisesti iso ratkaisu, vielä useammasta lapsesta puhumattakaan. Erityisesti nämä kustannukset nousevat jyrkästi kaupunkikeskuksissa. Olenkin sitä mieltä, että lasten tekoalukkuuden kannustimina tulisi heti käyttää sekä sosiaalipoliittisia tukia että selvää rahallista tukea. Yhteiskunnan tuki lapsiperheille ei ole mitään köyhänapua vaan se pitää nähdä yhteiskunnan panoksena omaan tulevaisuuteensa ja samalla meidän vanhempien, päättäjien ja poliitikkojen - siis veronmaksajien - osalta satsauksena siihen sukupolveen, joka maksaa meidän eläkkeitämme sekä palveluitamme tulevaisuudessa. Nyt jos koskaan on yhteiskunnan tuki lapsiperheille panostusta oikeaan asiaan ja ellei, niin mikä ja milloin sitten on?

... ja siirtämällä erikoissairaanhoidon kustannukset valtiolle

Väestön ikärakenteen voimakkaasta muutoksesta (Tilastokeskuksen ennusteen vuoteen 2030), johtuen sekä koulutetun työikäisen väestön siirtyttyä kasvukeskuksiin, ovat pienet ja keskisuuret sekä suuremmatkin kunnat ajautuneet taloudelliseen ahdinkoon erityisesti paisuneiden sosiaali- ja terveydenhoidon menojen vuoksi. Erikoissairaanhoidon kustannukset ovat nousseet vuosi vuodelta pienten ja keskisuurten kuntien

säännöllisiksi talousarvion ylityskohteiksi ja samalla tavoin uskon lähitulevaisuudessa käyvän myös vanhustenhoidon kustannusten kanssa. Suomessa on tasokas yliopistollisten-, keskus- ja aluesairaaloitten verkosto. Erikoissairaanhoitoon palvelujen turvaamiseksi kaikille suomalaisille tasapuolisesti ja oikeudenmukaisesti, asuipa hän sitten Kuopiossa, Rautavaaralla, Kauniaisissa tai Utsjoella, valtion tulisi maksaa kaikki erikoissairaanhoitoon palveluiden kustannukset. Tällä tavoin palvelut olisivat tasoltaan ja saavutettavuudeltaan sekä kustannuksiltaan kaikille valtion veroa maksaville samat ja samalla pystyttäisiin valvomaan, että kaikki kansalaiset saisivat samantasoisista hoitoa ja lääkitystä asuinpaikasta riippumatta. Nykyinen tilanne, jossa mm. toisissa sairaanhoitopiireissä potilaat saavat tehokkaampia ja kalliimpia syöpälääkkeitä kuin toisissa, on erittäin huolestuttava ja asettaa kansalaiset hyvin eriarvoiseen asemaan.

Kuten edellä olevasta Voitte todeta, minä en pelkästään etsi epäkohtia elämästämme, vaan myös osaan löytää ratkaisuja siihen kuinka epäkohdat voidaan korjata. Äänestä minut maalivaaleissa 2007 edustajaksesi Suomen eduskuntaan kansanedustajaksesi. Kaj Pirinen